

μαρτύριον καὶ βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Προσφέρω αὐτῇ τὴν χειρὰ μου, θά γείνη σύζυγός μου». Σιωπηλὴ καὶ ἐρυθριῶσα συνήνεσεν ἡ Θεοδοσία, συνεφώνησαν δὲ ὅτι μόλις τακτοποιηθῶσι τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα καὶ διαλυθῇ ἡ σύνοδος, θάναγγεληθῇ εἰς τὸν λαόν ἡ εἰδήσις περὶ τῶν ἀρραβῶνων τοῦ κυριάρχου τοῦ καὶ θά τελεσθῇ ἡ ἐσρτὴ τοῦ γάμου. Ἀλλ' ἐν τούτοις σὺν τῇ ἀφίξει τῶν εἰς τὴν σύνοδον κεκλημένων διεδίδετο καὶ ἡ φήμη περὶ τῆς μετατροπῆς τῶν ἰδεῶν τοῦ βασιλέως καὶ περιεφέρετο ἡυξημένη ἡ κατηγορία, ὅτι τὸ ἐξῆς προσῆλθεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ πατρὸς του. Τοῦτο δὲ ἡύξανεν οὐσιωδῶς τὴν ἀνυπομονησίαν μεθ' ἧς ἐξεδέχοντο ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τὰ μέλλοντα συμβῆναι.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΣΥΒΑΡΙΝ

Χάριν τῶν ἀνγνωστῶν τοῦ Παρθασσοῦ μεταρράζομεν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος *the Academy* (19 Ἰουλίου 1879) τὴν ἐξῆς τοῦ κ. F. Barnabei ἐπιστολικήν διατριβὴν περὶ τῶν γινομένων ἀρχαιολογικῶν ἐργασιῶν κατὰ τὴν χώραν, ἐνθα ἔκειτο ἡ Σύβαρις.

«Εἶνα πολὺς χρόνος, ἐξ οὗ ὄφειλον νὰ ἐπιστείλω ὑμῖν περὶ τῶν ἐν Συβάρι ἀνασκαφῶν, ἀλλὰ προϋτίμησα ν' ἀναδύω πρῶτον μου περὶ τούτου πραγματείας ἕως οὗ ἤθελον πεισθῇ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν γινομένων ἐρευνῶν. Ὑποκειμένου δὲ τοῦ λόγου περὶ πόλεως τοσοῦτον γνωστῆς νομίζω ὅτι δύνάμει ν' ἀπκλλάξω ἐμαυτὸν πύσης εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἱστορικῆς περὶ τῆς Συβάριως εἰσαγωγῆς, ἔτι καὶ τῆς συνοπτικωτάτης. Ἄν τις ἔχουσι λησμονήσει, ὅτι ἡ περιφανὴς αὕτη τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος πόλις ἀπωκίσθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὸ 720 π. Χ. καὶ ὅτι κατεσκάφη ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν περὶ τὸ 510, πάντες ὅμως θὰ ἔχωσι διὰ μνήμης τὴν καὶ παρρημιακὴν καταστᾶσαν τῶν Συβαριτῶν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειαν. Ὅσα οἱ συγγραφεῖς ἀναγράφουσι θαυμαστὰ περὶ τῶν ποταμῶν Κράθιδος καὶ Συδάριδος δύναται τις νὰ τὰ ἴδῃ ἀνοίγων τὸ πρῶτον ἀρχαίας ἱστορίας ἐγχειρίδιον, τὸ ὅποιον ἤθελε περιπέσει εἰς χεῖράς του. Τὰ μὲν τοῦ Συδάριδος ὕδατα ἐποίουν πτυρτικοὺς τοὺς ἀπ' αὐτῶν πίοντας ἵππους, δι' ὃ καὶ τὰς ἀγέλας ἀπείργον ἀπ' αὐτοῦ, ὁ δὲ Κράθις ἐποίει τοὺς λουομένους ἀνθρώπους ξανθοτριχεῖν καὶ λευκοτριχεῖν καὶ ἄλλα πολλὰ πάθη ἰάτο. Τῆς δὲ πόλεως ἐκείνης, ἥτις τοσοῦτον τὸ παλαιὸν διήνεγκεν εὐτυχίᾳ, ὡς τεττόρων μὲν ἔθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε, πέντε δὲ καὶ εἴκοσι πόλεις ὑπηκόους ἔσχε, τριάκοντα δὲ μυριάσιν ἀνδρῶν ἐπὶ Κροτωνιάτας ἐστράτευσε, πεντήκοντα δὲ σταδίων χύ-

κλον συνελήφθη, οὐχὶ μόνον οὐδὲν ἔχνης καταφθίναται σήμερον, ἀλλ' οὐδ' εἶνε ἀκριβῶς γνωστὸν ποῦ τοῦ τὰ νῦν ἐρημωμένου πεδίου ἦσαν ποτε ἱερῆ-
γοι οἱ λαμπροὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἴκοι, ἐν οἷς ἐπὶ ῥοδίνων κλινῶν κατεκλί-
νοντο οἱ Σούδαριται καὶ ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ περιώνυμα ἐκεῖνα συμπόσια, ἐπὶ
τὰ ὅποια πρὸ ἐνὸς ὅλου ἔτους παρεκκλοῦντο τῶν Σούδαριτῶν αἱ γυναῖκες,
ἵνα ἔχωσιν ἱκανὸν χρόνον ὅπως προπέλθωσι δεόντως ἐστολισμένα καὶ κα-
καλωπισμένα. Ἔχει δὲ τὴν τοιαύτην τῆς νῦν ἀφανεῖας τύχην κοινήν ἡ
Σούδαρις πρὸς πολλὰς ἄλλας εὐδαίμονάς ποτε καὶ πολυανθρώπους πόλεις,
διότι οἱ ἀρχαιολόγοι, οἱ μετὰ τοσούτου ζήλου καὶ τασχύτης πρὸς τὴν ἐπιστή-
μην ἀγάπης ἐξερευνῶντες τὰ κατὰ τοὺς περιφήμους τῆς ἀρχαιότητος τόπους,
παρεῖδον πρὸς καιρὸν καὶ ἄλλας μὲν τῆς Μεγάλης λεγομένης Ἑλλάδος πόλεις
καὶ δὴ καὶ τὴν Σούδαριν. Ὅχι, ὅτι οὐδεμία ἐγένετο καὶ περὶ αὐτῆς ἐρευνα,
διότι ἔχουσι γαίνοι ἐκεῖ καὶ τινες σκαφαί, ἀλλ' ὅμως χωρὶς ἐξ αὐτῶν νὰ
προσπορισθῇ μέγα τι κέρδος ἡ ἀρχαιολογία. Ἐάν δ' ἐξαίρεσωμεν τὰς ὀλί-
γας ἐρεῦνας τοῦ δουκὸς de Luynes τῷ 1823, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι καθ'
ὅλου οὐδεμὶα συστηματικὴ ἐργασία ἐπεχειρήθη ἢ ἀρχαιολογικῶς διαγνωσθῇ
ἡ Μεγάλη Ἑλλάς.

Ὅτε τῷ 1875 ἐδημιουργήθη ἐν Ἰταλίᾳ ἡ Γενικὴ διεύθυνσις τῶν Μου-
σαίων καὶ Ἀνασκαφῶν (Direzione Generale dei Musei e Scavi), μετὰ θερ-
μοῦ τοῦ ζήλου ἐπεδιώχθη τὸ σχέδιον τῆς ἀνασκαφῆς τῆς Σούδαρεως. Πρὸς
τοῦτο ἐπετεύχθη ἡ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ κρᾶτους ἀνγραφὴ ὠρισμένου
κεφαλαίου, δι' οὗ ἐμελλε νὰ γείνη ἡ ἐναρξὶς τῶν προκαταρκτικῶν καὶ δοκι-
μαστικῶν ἐργασιῶν. Ὁ πόθος τοῦ ὑπουργοῦ κ. Bonghi εὔρεν ἀρωγὴν παύσιμον
τὸν λόγιον δικηγόρον κ. Γουλιέλμον Τοσσί, καὶ ὅτε δ' ἐπῆλθεν ἐν Ἰταλίᾳ ἡ
ὑπουργικὴ κρίσις, τὸ σχέδιον τῆς ἀνασκαφῆς τῆς Σούδαρεως ὅχι μόνον δὲν
ἐγκατελείφθη, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας μετὰ θερμῆς ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τοῦ κ. Cor-
ripio. Οὐδὲν ἤττον διάφοροι περιστάσεις ἀνέστειλαν τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἔρ-
γου μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος ἔτους. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ
παρελθόντος Ἰανουαρίου, ὁ κ. Cavanalli, γνωστὸς διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομέ-
νας ἀποκαλύψεις ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ, ἐνετάλη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν
Κωνσεντίαν καὶ συμφωνῶν πρὸς τὸν ἑφορον τῶν ἀνασκαφῶν κ. Tosci νὰ ἐνε-
γῇ τὰς ἀνγκυαίας ἐρεῦνας ὅπως ὀρισθῇ τὸ μέρος, ἐνθα θὰ ᾔτο δυνατόν λυ-
σιτελῶς νὰ ἀρχίσωσιν αἱ πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς ἀρχαίας πόλεως ἐργασίαι. Ὁ
χώρος οὗτος ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ ᾔτο δυσχερὲς νὰ εὑρεθῇ, διότι ἀφ' οὗ, ὡς
γνωστὸν, ἡ πόλις Σούδαρις ἔκειτο μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν Κράθιδος καὶ Συ-
θάριδος (τὰ νῦν Coseile), ἐχρειάζετο μόνον νὰ ὀρισθῇ τὸ σημεῖον, ἐνθα οἱ δύο
ποταμοὶ συνέρρουσι καὶ ἐκεῖ ν' ἀρχίσωσιν αἱ δοκιμαστικαὶ ἐργασίαι. Ἡ μετὰ-
θεσις εἰς τὸ μέρος τῆς σὺρροτῆς δὲν εἶνε ἐπίπονος, οὐδ' εἶνε τῶρα πλέον χρεια
νὰ καταδικάσῃ τις ἑαυτὸν νὰ ὁδοιπορῇ ἐντὸς τῶν πατροπαράδοτων ἐκείνων
τῆς Καλαβρίας λεωφορείων, εἰς ἃ τόσκι συνέβαινον περιπέτειαι, γνωσταὶ ἐν

πολλῶν ιστορημάτων καὶ διηγήσεων περὶ Καλαβρίας. Τὰ νῦν ὁ σιδηρόδρομος, ὅστις κρασπεδώνει τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἰονίου πελάγους, προεκβάλλει ὀλίγον κἄτωθεν τοῦ σταθμοῦ τῆς Βουφφαλορίας, ὁπόθεν διακλαδίζεται ἄλλη γραμμὴ, ἥτις, διαθέουσα τὴν χώραν τὴν περὶ τὸ Spezzano-Albanese καὶ τὴν Ταρσίαν, διευθύνεται κατὰ μῆκος τοῦ Κράθιος καὶ καταλήγει εἰς τὴν Κωνσταντίαν, τὴν κυριωτάτην τῆς ἐπαρχίας πόλιν. Εἰς μικρὰν δ' ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τῆς Βουφφαλορίας ἀπόττξιν ἢ μᾶλλον εἰς βραχεῖαν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς γαφύρας τοῦ Κράθιος συρρέουσιν οἱ δύο ποταμοί. Ἐνταῦθα ὅμως εἶνε ἄξενος καὶ ἐρημωμένη ἡ χώρα, οὐδὲν δ' ἔργον ἀρχαιολογικὸν δυνατὸν νὰ ἐπιχειρηθῇ, ἂν δὲν ὁρισθῇ ὡς κέντρον τῶν ἐργασιῶν τὸ Corigliano, οὗτινος ὁ σταθμὸς κεῖται νοτιώτερον πρὸς τὸν χεῖμαρρον τοῦ ἁγίου Μάγρου καὶ τὸ πατάριον τὸ καλούμενον Malfrancato. Ἀπὸ τοῦ Corigliano ὁ Cavallari διέτρεξε τὴν ἐπαρχιακὴν ὁδὸν τὴν ἔχουσαν πρὸς δυσμὰς καὶ κατέλυσε τὸ πρῶτον ἐν Terranova di Sibari, ἥτις κεῖται μετὰ τοῦ Κράθιος καὶ τοῦ Ἑσάρου, ὅστις βορειότερον χύνεται εἰς τὸν παλαιὸν Σύβαριν, τὸν νῦν Coscile, ἐκεῖθεν δὲ χάνει καὶ τὸ ὄνομα του.

Ἀπίθανον νομίζω ὅτι τὸν Cavallari εἴλκυσεν ἐνταῦθα τὸ ὄνομα μόνον τῆς χώρας, διότι εἶνε βέβαιον ὅτι καὶ εἰς τὴν Terranova προστεθεῖσαι λέξεις διὰ *Sibari* εἶνε νεωτέρα προσθήκη, οὐδὲ δύναται ν' ἀγνοῇ ὁ λόγιος ἀνὴρ ὅτι ἡ παλαιὰ παράδοσις ἔχει ἡμᾶς εἰς τὸ ν' ἀναζητῶμεν τῆς ἀρχαίας Συβάρεως τὰ ἔγνη παρὰ τὴν χώραν τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα La Polinara, ἥτις κεῖται βορειοανατολικώτερον καὶ σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τριγώνου τοῦ σχηματιζομένου τὰ νῦν ὑπὸ τοῦ ῥοῦ τῶν δύο ποταμῶν. Οὐδὲν ἦττον ἠθέλησε νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ μέρη, ἅτινα ὑψοῦνται ἐπὶ τοῦ ἐκτεταμένου ἐκείνου καὶ ἀβάτου πεδίου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ διαγνώσῃ πρῶτον μὲν ποῖον ἐκ τῶν ὑψωμάτων ἐκείνων ἐχρησίμευσεν ὡς ἀκρόπολις τῆς Συβάρεως, ἔπειτα δὲ εἰς ποίαν ἐκ τῶν παρακειμένων πεδιάδων ἐξστείνατο ἡ μεγάλη ἐκείνη πόλις· ἐπίσθη δὲ ὅτι εἰς τὴν Serra Polinara. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς ἄθροισμα λαφίσκων, κατωτέρω τῶν ὁποίων, πρὸς ἀνατολὰς, κεῖται ἡ πεδιάς ἡ καλουμένη Polinara καὶ τὸ ὁμώνυμον κωμίδιον, παρὰ τὸν Κράθιν. Ἐνταῦθα αἱ σκαφαὶ ἀνένεγκον εἰς φῶς ἀρχαιότατά τινα πλαστὰ λείψανα, ἀναγόμενα ὑπὸ τοῦ Cavallari εἰς τὸν ἕκτον π. Χ. αἰῶνα· εἶνε δὲ ταῦτα ἀρχιτεκτονικὸν τι τεμάχιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπετέλει μέρος λαμπροῦ τινος οἰκοδομήματος, ὡραία τις μικρὰ κεφαλὴ γυναικὸς καὶ τεμάχια ἀρχαίων ἀγγείων, ὁμοίων πρὸς τὰ τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Σελινούντος.

Ταχέως ὅμως ὁ Cavallari προσέσχε τὸν νοῦν εἰς τι παρακείμενον πεδίων. Πρὸς νότον δὴλα δὴ τοῦ χώρου, ἐνθα τὰ ἀνωτέρω εὐρέθησαν, ἐκεῖθεν τοῦ Κράθιος, ὅστις τὰ νῦν καλεῖται Crati, διέκρινε τόπον τινὰ ὀνομαζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων *Παλαίων Κράθιν*, ἐνθα ὁ ποταμὸς φαίνεται οἶονε προσπαθῶν ν' ἀνοίξῃ εἰσόδον, ὥς διότι ἐκεῖ ἦτο ἡ παλαιὰ του κοίτη. Ἐκ τούτου διε-

νοήθη ὁ Cavallari ὅτι ἡδύνατο ἐκεῖ νὰ ᾔνε ὁ παλαιὸς τοῦ ποταμοῦ ροῇ, πρὶν ἢ ἀποτρέψωσι δῆλα δὴ αὐτὸν οἱ Κροτωνιάται πρὸς καταστροφὴν τῆς Συδάρεως. Ἐπέρρωσε δὲ τὴν γνώμην του καὶ τοῦτο ἐτι, ὅτι ἐκεῖ παρετηρήθησαν λείψανα πηλαιᾶς οἰκοδομίας ἐν τινι θέσει καλουμένη *Le Muraglie*, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, τὰ ὅποια δυνατόν εἶνε νὰ εὑρέθησαν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης κατὰ τὸν *Παλαιὸν Κράθιν*, πρὸς τοῦτοις δ' εὑρέθησαν καὶ ἐκεῖ, κατὰ τὸν *Παλαιὸν Κράθιν*, λείψανα τέρων. Ἐκ πάντων τούτων ἐνόμισεν ὁ Cavallari ὅτι ἐδικαιούτο νὰ διαγράψῃ ὀριστικῶς τὸ σχέδιόν του, ὅπερ καὶ ἀπλούστατον ἦτο καὶ διὰ πολλοὺς λόγους ἐφαίνετο λίαν ἀποδεκτόν. Ἐνόμισε δῆλα δὴ ὅτι τῆς Συδάρεως ἡ μὲν ἀκρόπολις ἔπρεπε ν' ἀναζητηθῇ εἰς τὴν *Setta Polinaga*, αὐτὴ δὲ ἡ πόλις εἰς τὴν πεδιάδα Πολινάραν, τὰ δὲ μνήματα, ἡ νεκρόπολις, ὑπὲρ τὸν *Παλαιὸν Κράθιν* καὶ παρὰ τὴν *Favella della Corte*, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Κοριλιάνου εἰς Τερρανόβαν. Ταύτης δὲ τῆς νεκροπόλεως ἡ ἔκτασις φαίνεται ὅτι ἦτο μεγάλη, διότι εὑρέθησαν τάφοι καὶ παρὰ τὸν Ἅγιον Μιχὺρον, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Μαλφραγκάτου.

Πρὶν ἢ ὅμως προβῇ καὶ ἐνταῦθα εἰς μέτρα τείνοντα εἰς τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν εἰκασιῶν του, ὁ Cavallari ἠναγκάσθη νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν του πρὸς ἄλλο τι πολλοῦ λόγου ἄξιον ἀντικείμενον. Παρατήρησαν ὅτι πρὸς τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ *Παλαιοῦ Κράθιος* διεκρίνοντο κατὰ τακτὰ διαστήματα ὑψώματα τινα, τὰ ὅποια ἔνεκα τῆς κανονικότητός των δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἐκλάβῃ ὡς ἀπλοὺς καὶ φυσικοὺς λοφίσκους. Τὰ ὑψώματα ταῦτα ἀπεδόθησαν κατ' ἀρχὰς εἰς βαθμιαίαν ἐργασίαν τῶν ποιμένων, οἵτινες δῆθεν κατεσκαίψαν αὐτὰ ἵνα παρασκευάσωσιν ἐαυτοῖς καταφυγὴν κατὰ τὰς πλημμύρας. Ἡ γνώμη ὅμως αὕτη δὲν ἐφάνη ἀσπαστὴ καὶ εὐπρόσδεκτος, καθ' ὅσον μάλιστα ἀκριβεῖς πληροφορίαι εἶχον καταστήσει γνωστὸν ὅτι εἰς ἐκ τῶν λοφίσκων ἐκείνων εἶχεν ἀνασκαφῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐν αὐτῷ δὲ εἶχον ἀνέυρει οἱ ἀνασκάψαντες διάφορα ἀρχαῖα ἀντικείμενα. Ἄλλως δὲ τὸ ὄνομα *Timponi*, δι' οὗ καλοῦσι τὰ ὑψώματα οἱ ἐγγύωροι, ἐπιβεβαιοῦται τὴν διεγειρομένην ὑπόνοιαν ὅτι ἐκεῖνα εἶνε μεγάλοι τύμβοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἀνατολὴν ἀπαντῶντας. Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τὸ μεσολαβοῦν μεταξὺ τοῦ μέρους ἐνθα ὁ *Παλαιὸς Κράθιος* ἀρχίζει καὶ τοῦ σιδηροδρόμου τρεῖς τοιοῦτοι *Timponi* εὑρέθησαν, ἐξ ὧν ὁ μὲν λέγεται *Timpone grande*, ὁ δεύτερος *Paladino* καὶ ὁ τρίτος, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ιδιοκτήτου τοῦ χώρου, *Timpone di Benanti* ἢ *d' Abbenanti*. Ἐν τῷ *Paladino* αἱ γενόμεναι, ὡς εἵπομεν, σκαφαί, ἀνέδειξαν περὶ ἅγια ἀγγείων τοῦ πέμπτου π. Χ. αἰῶνος, τὰ ὅποια δύναται τις ἀκόμη νὰ ἴδῃ μεταξὺ τῶν χωμάτων. Τοῦτο ἐνεθάρρυνε τὸν Cavallari νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ *Timpone grande*. Ὅτε ὁ γεωρυσιαστὴς Φιορέλλης τῇ 16 μαρτίου ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Βασιλικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ πίκλην *dei Lineei* ἐκθεσιν περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων τῶν ἐνεργουμένων ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ Cavallari, ὑπέβαλε

καὶ διάგრμμα τοῦ Timpone grande, φιλοπονηθέν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Cavallari, ἐμφαῖνον τὰς γενομένας ἐκεῖ ἀποκαλύψεις μέχρι τῆς 28 φεβρουαρίου. Δώδεκα διάφορα στρώματα εὐρέθησαν φυτικῆς γῆς καὶ ἀνθράκων ἐναλλάξ, ἐν τοῖς τελευταίοις δὲ συνελέχθησαν πολλὰ κομμάτια ἀγγείων. Ὁ τύμβος εἶχεν ὕψος 8 μέτρων, ἡ δὲ κατὰ τὴν βάσιν διήμετρος αὐτοῦ ἦτο 28 μέτρων. Τῇ 22 μαρτίου, ἀφαιρέθέντων 2000 κυβικῶν μέτρων γῆς, ἐφάνη καθαρῶς ὅτι ὁ Timpone grande ἦτο τύμβος ἔχων ἐντὸς σαρκοφάγον ἐκ τώφου ἱστάμενον ἐπὶ βάσεως καὶ τώφινον ἐπίσης τὸ ἐπίθεμα. Ἀμα τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ εὐρήματος προσέδραμον κατὰ χῶρον πολλῶν μιλλίων ἁδῶν διανύσαντες οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Κοριλιάνου καὶ λαὸς πολὺς νομίζοντες ὅτι ἔμελλον νὰ παρασταθῶσι θεαταὶ τῆς ἀνκαλύψεως μεγάλου θησαυροῦ, ἀλλ' ἐψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες των, διότι, ὅτε παρόντος τοῦ δημάρχου καὶ ἄλλων προϋχόντων προσέταξεν ὁ Cavallari νὰ ἄρῃσι τὸ ἐπίθεμα, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσιν οἱ θεώμενοι ἢ σινδόνα μόνον σκληροτάτην, ἥτις εὐθὺς ἄμα προσέψαυσεν αὐτὴν ὁ ἀὴρ διεσπάρθη εἰς ῥάκη, τῶρα ὅμως, ὥστε εὐχερῶς ἠδύναιτό τις νὰ διακρίνῃ τὴν ὄψανσίν της. Ἐπὶ τὴν σινδόνα ἔκειτο ἐν σωρῷ ἀπηνθρακωμένη ὕλη, φαίνεται δ' ὅτι τὸ ἐν τῷ σαρκοφάγῳ πτώμα πρῶτον μὲν ἐκάκη, ἀφ' οὗ δ' ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς, ἐσκαπτάθησαν διὰ τῆς λευκῆς σινδόνης τὰ ἀπηνθρακωμένα λείψανα. Καὶ αὕτῃ δ' ἡ ξυλίνη λάρναξ, ἥτις εἶχε τὸ αὐτὸ μέγεθος καὶ τὸ κοίλωμα τοῦ σαρκοφάγου, ἀπηνθρακώθη.

Ζητήσεως γενομένης ἀναμέσον τοῦ σωροῦ τῶν κεκαυμένων λειψάνων πρὸς τὸ μέρος τὸ παρὰ τὴν κεφαλὴν εὐρέθησαν κομμάτια τινα χρυσοῦ, ἅτινα ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ὄντα ποτὲ κοσμήματα μικροῦ κιβωτίου, βραδύτερον δὲ ἀνευρέθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ χαλκοὶ τοῦ κιβωτίου ἦλοι. Πλὴν δὲ τούτων τὰ μόνον ἀντικείμενα ἀξίας τινὸς τὰ ὅποια ἐξεχώσθησαν εἶνε δύο μικρὰ ἀργυρᾷ πλάκας ἔχουσαι μέγεθος περίπου μεγάλων κομβίων, αἵτινες ἔκειντο παρὰ τὰ στῆθος τοῦ νεκροῦ. Ἐκαστέρᾳ δὲ τῶν πλακῶν τούτων εἶχεν ἐν ἀναγλύφῳ ἀπεικονισμένην ὠρκεῖαν γυναικεῖαν κεφαλὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν λαμπρῶν νομισμάτων τῆς Πανδοσίας. Ἀλλὰ τὰ εὐρήματα ταῦτα πολὺ ἀπείχον ἀπὸ τοῦ νὰ ἱκανοποιήσωσι τὰς μεγάλας προσδοκίας τῶν πόρρωθεν προσδραμόντων ὅπως παρασταθῶσι μάρτυρες τῆς ἀποκαλύψεως χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀγγείων καὶ ἄλλων, ὡς ἐνόμιζον, τιμαλφῶν πραγμάτων.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως μεταξὺ τῶν ῥηθέντων χρυσῶν κομμάτιων εὐρέθη καί τι, τοῦ ὁποίου τὴν ἀξίαν δὲν ἠδύναιτο μὲν νὰ κατανοήσῃ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, ὅπερ ὅμως πολλὴν χαρὰν ἐνεποίησεν εἰς τε τὸν Cavallari καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν εἰδημόνων τῶν ἰδόντων αὐτό. Παρὰ τὰ ἀπηνθρακωμένα δὴλα δὴ λείψανα τοῦ κρανίου παρατηρήθη μικρὸν συνεπτυγμένον πέταλον λεπτοῦ χρυσοῦ, ἐφ' οὗ διεκρίνοντο ἴχνη γραμμάτων ἑλληνικῶν. Ἀναπτυχθέντος τοῦ πετάλου, παρατηρήθη ἐντὸς αὐτοῦ περιειλιγμένον ἕτερον λεπτὸν πέταλον, ἐπίσης ἐνεπίγρνον, ὅπερ ἀπετέλει τετραγωνίδιον ἔχον πλάτος ἑλασσον τῶν τεσσάρων

ὄρεκατομέτρων καὶ ἴσον μῆκος. Τὰ ἐνεπίγραφα ταῦτα λαίψανα ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν ἐν Ῥώμῃ Γενικὴν Διεύθυνσιν, τῶν ἄλλων προσημάτων διατεθέντων καὶ πάλιν κατὰ τὴν προτέραν αὐτῶν τάξιν.

Διαβρυληθέντος τοῦ εὐρήματος, πάντες, ὡς ἦτο φυσικόν, ἐπόθησαν νὰ μάθωσι τί ἐδήλουν τὰ γράμματα, κοινῶς δ' ὡμολογεῖτο ὅτι ταῦτα θὰ εἶχέν τινα ἀναφορὰν εἰς τὸν νεκρὸν ἢ εἰς τὸν τόπον, ἐνθα εὐρέθη ὁ τύμβος. Ἐπειδὴ δὲ πολλὴ ὑπῆρχεν ἡ ἐλπίς ὅτι ὅπωςδῆποτε θὰ ἐπεχύνετο ἐκεῖθεν ὀλίγον φῶς ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς Συδάρειας, πυκνὴ ἐγένετο τῶν περιέργων ἡ συνδρομὴ ὅτε τις τῶν καθηγητῶν προτεκάλεσε τοὺς κατοίκους τοῦ Corigliano εἰς δημόσιον ἀνάγνωσμα περὶ τῶν ἐκεῖ ἀνασκαφῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν πορισμάτων.

Ἀλλὰ καὶ ἂν τις ἐκ πρώτης ἀπόψεως κρίνῃ, εἴνε δυνατόν τὰ γράμματα ἐκεῖνα νὰ λέγωσι τι περὶ τοῦ νεκροῦ; Δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐν χρόνοις πόσον παλαιοῖς, ὅτε πάντῃ ἀγνωστον πρᾶγμα ἦτο ἡ τυμβωρυχία, θὰ ἐνεγράφετο τι ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἐκείνων πετάλων δυνάμενον νὰ διαλευκάνῃ τὰ κατὰ τὸν κείμενον νεκρὸν, ἀφοῦ ὅπως ἀνεύρη τις τὰ πέταλα καὶ μάθῃ τὰ γραφόμενα θὰ ἦτο χρεὶς μέχρι καταστροφῆς νὰ συληθῇ ὁ τάφος; Ἄν ἤθελον νὰ τιμήσωσι τὸν θανόντα ἠδύναντο ἐξαίρετα νὰ θέσωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου τὴν ἐπιγραφὴν ὥστε πάντες εὐχερῶς καὶ ἀνόπως ν' ἀναγινώσκωσιν αὐτήν, ἀντὶ νὰ καταχώσωσιν εἰς τὰ βάθη τοῦ τύμβου λεπτότατα γράμματα ἐν περιελλιγμένοις χρυσοῖς πετάλοις. Ὅθεν εὐλόγως ἐπιστεύθη, καὶ πρὶν ἢ εἰ ἐπιχειρηθῇ ἡ τῶν γραμμάτων ἀνάγνωσις, ὅτι ταῦτα θὰ ἐδήλουν εὐχὴν τινα θεοσκευτικὴν ἢ τύπον τινα ἱερὸν, οἱ δὲ περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν ἐντρίβεῖς ἡξεύρουν ὅτι δὲν εἶνε τι νέον πρᾶγμα ἢ ἀνακάλυψις τοιούτων γραμμάτων ἐν παλαιοῖς τάφοις. Καὶ ἂν δὲ δεχθῶμεν ὅτι ἡ πλάξ ἡ φέρουσα σημιτικὴν ἐπιγραφὴν, ἣτις τὰ νῦν ἀνέκειται ἐν Συρακούσαις, εἴνε ἔργον νεωτέρου τινὸς ψευδογράφου, ἀλλ' ὅμως ἀμφισβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι γνησίᾳ εἴνε ἡ χρυσῇ πινακίᾳ, μῆκους μὲν τεσσάρων ὄρεκατομέτρων, ἐλάσσονος δὲ πλάτους, ἢ εὐρεθεῖσθαι, ὡς λέγεται, ἐν Πετηλίᾳ (τὰ νῦν Strongoli), παρὰ τὴν ἀρχαίαν Κρότωναν τῷ 1834. Ἡ πινακίς αὕτη τὸ μὲν πρῶτον ἐγένετο κτῆμα τοῦ Millingen, ἔπειτα δὲ ἀπετέθη εἰς τὰ Βρετανικὸν Μουσεῖον καὶ ἐμαλετήθη ὑπὸ τοῦ Gerhard καὶ τοῦ Franz, ὅστις ἐδημοσίευσεν αὐτήν πρῶτον μὲν ἐν τῷ *Bullettino* τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἰνστιτούτου (τοῦ 1836 σελ. 149), εἶτα δὲ τὸ δεύτερον ἐν τῷ *Corpus Inscriptionum Graecarum* (τόμ. Γ', ἀριθ. 5772). Ἐκ τῶν γενομένων δημοσιεύσεων ἀπεδείχθη ὅτι ἡ πινακίς ἐκείνη περιεῖχε χρησμὸν δηλοῦντα τῇ ψυχῇ τοῦ νεκροῦ τί ἔπραπε νὰ πράξῃ εἰσερχομένη εἰς Ἄδου ἵνα ἀπολαύσῃ τῶν ὠφελημάτων τῶν ἀπὸ τῆς πόσεως τοῦ ὕδατος τοῦ ἀναβλύζοντος ἀπὸ τῆς πηγῆς τῆς Μνημοσύνης. Τοῦτο δὲ ἔδωκεν ἀφορμὴν τότε εἰς τὸ νὰ ζητηθῇ ἂν ὁ χρησμὸς ἦτο τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἢ τινος ἄλλου καὶ νὰ γείνῃ πολὺς λόγος περὶ τῆς συνηθείας τῶν ἀρχαίων τοῦ νὰ ἐγκλείωσιν ἐν τοῖς τάφοις τοιαῦτα ἐνεπίγραφα χρυσαῖα πέταλα. Οὕτω λοιπὸν ἐνομίσθη ὅτι καὶ

τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος πέταλα τῆς Συβάρεως θὰ διελαμβάνον βεβαίως ὁμοιά τινα πρὸς τὸ πέταλον τῆς Πετηλίδος.

Οὐδὲν ἦτον δυσχερεστάτη ἐφαίνετο ἡ ἀνάγνωσις τῶν γραμμάτων. Τὸ μικρότερον πέταλον τὸ περιειλιγμένον ἐν τῷ μεγαλητέρῳ ἦτο συνεπτυγμένον ὡς μιντήλιον. Ἀναπτυχθέν δὲ εὗρέθη ὅτι περιεῖχεν ὀκτώ στίχους γραμμάτων. Τὰ γράμματα ταῦτα οὐ μόνον πάντα εἶχον ἱκανῶς ἐπιπόλαιον τὸ χάραγμα, ἀλλὰ τινε μάλιστα καὶ ὅπως ἀφανῆ εἶχον κατασταθῆ ὑπὸ τῶν πολυχρονίων πτυχῶν τοῦ πετάλου. Τὸ δὲ μεγαλητέρον πέταλον, ἀναπτυχθέν κατὰ τὸ πλάτος αὐτοῦ, ὅπερ εἶναι ὀλίγων μόνον ὑφεκτομέτρων, εὗρέθη περιέχον ἑνδεκα πυκνοὺς στίχους γραμμάτων, ἐπιπολαίου ἐπίσης χαραγματος καὶ τὰ ὅποια ἐνισχυθῆ ἔχουσιν ὕψος ἑλαττον τῶν δύο ὑποχιλιομέτρων. Καὶ τῶν μὲν ἀνωτέρων στίχων τὰ γράμματα εἰνέ πως εὐδιακριτότερα, ἀλλ' ἐν τοῖς κατωτέροις μετὰ πολλῆς τῆς δυσχερείας δύναται τις νὰ τα διακρίνῃ, διότι ἐκεῖ αἱ πτυχαὶ τοῦ πετάλου εἶνε πολὺ πλατύτεραι.

Ὁ καθηγητὴς Κομπρέττης, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ ὑπ' ἐμοῦ γενόμενα ἀντίγραφα τῶν ἐπιγραφῶν ἐκείνων, μοι ἔγραψεν ὅτι δὲν ἐνόμιζε κατορθωτὴν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γραμμάτων τοῦ μεγαλητέρου πετάλου κατὰ τὴν συνήθη ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Κατ' αὐτὸν, τὰ γράμματα ἐκεῖνα ἐδήλουν ἀπόκρυφόν τινα ἔννοιαν χαραχθεῖσαν ὑπὸ τινος μύστου τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, τὴν δὲ γνώμην του ταύτην ἐνίσχυσεν ἡ μελέτη τοῦ μικροτέρου πετάλου ὅπερ ἦτο καχαραγμένον καφαλαίοις μὲν ἐπίσης ἑλληνικοῖς γράμμασιν, ἀλλ' ὅμως ἐν διαλέκτῳ προφανῶς δωρικῇ. Ἐν τῷ μικροτέρῳ δὴλα δὴ πετάλῳ, ἀποτεινόμενός τις μύστης τῶν Ἐλευσινίων πρὸς τὸν θανόντα, μύστην καὶ αὐτὸν βεβαίως γενόμενον, συνέχαιρεν αὐτῷ ὅτι ἀφ' οὗ εἶχεν ὑπομείνει τὸ χεῖριστον τῶν κακῶν, ἀπὸ ἑλεεινοῦ θνητοῦ ἐγένετο θεός, παρευθεὶς τὴν ἀγαθὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὰ πεδία τὰ τοῖς δικαίοις ἀφωρισμένα ἐν ταῖς σπηναῖς τῆς Περσεφόνης. Δὲν θὰ ἐπιμείνω ἐνταῦθα ἀναγράφων τοὺς λόγους, δι' οὓς ὁ Κομπρέττης ἔφθικεν εἰς τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα, οἵτινες περιλαμβάνονται ἐν τινὶ ἐπιστολῇ του ἀναγνωσθείσῃ ὑπὸ τοῦ γερουσιαστοῦ Φιορέλλη κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημείας dei Lincei. Ἡ δημοσίευσίς τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης καὶ τοῦ κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς θὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς πολλὰς σκέψεις, τότε δὲ θὰ γείνη δυνατόν νὰ λυθῇ καὶ τὸ ζήτημα ἂν ἐν τῷ τόμῳ ἐκείνῳ, περὶ οὗ ὁ ἐνταῦθα λόγος, εἶχε ταφῇ Συβαρίτης ἀνὴρ θ, ὡς πιθανώτερον φαίνεται, Θούριος. Διότι γνωστὸν εἶνε ὅτι μετὰ τὴν κατασκαφὴν τῆς Συβάρεως ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν συμφυλίσθησαν ἐπὶ αὐτῶν ἐρειπίων αὐτῆς ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντων, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἡρόδοτος, οἱ Θούριοι. Κατὰ δὲ τὰς γενομένας ἐργασίας πρὸς κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ἀπὸ Βουφραλορίας εἰς Κωνσταντίαν πολλὰ λείψανα τῶν παλαιῶν μνημάτων τῶν Θουρίων ἀνεφάνησαν παρὰ τὸ Sprezzano-Albanese.

Ἐνδιαφέρον θὰ ᾔη νὰ δημοσιεύσῃ ὁ Cavallari τελείαν ὅσον ἔνεστιν ἐκθεσιν

περὶ τῶν ἀνσκαφῶν, ὧν ἐπετάρτησε. Νομίζει ὁ λόγιος ἀνὴρ ὅτι τὰ ὑπερ-
κείμενα ἐν τῷ τύμβῳ στρώματα προσέρχονται ἐκ τῶν κατ' ἔτος γινομένων τῶ
πάλας πρὸς τιμὴν τοῦ θανόντος τελευτῶν. Ἐνέπτετο δηλαδὴ ἐκεῖ, κατ' αὐτόν,
νέα κατ' ἔτος πυρὰ καὶ ἐγίνοντο σπονδαί, ἔπειτα δ' ἐσθέννυτο τὸ πῦρ διὰ
χυτῆς γῆς. Ἀλλὰ γενομένης ὁμῶς ἀρχῆς καὶ ἄλλης ἀνσκαφῆς ἐν τῷ tim-
pone τῷ ἐπιλεγόμενῳ d'Abbenanti, ἐφάνησαν μὲν καὶ ἐκεῖ διάφορα στρώ-
ματα, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς εὗρέθησαν ἀνθρώπινοι σκελετοὶ ἄνευ οὐδενὸς ὅλως
σκεπάσματος. Ἡ ἀνσκαφὴ αὕτη δὲν ἐπερατώθη καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν
ἀπεκαλύφθη ἀκόμη ὁ ἐν τῷ κέντρῳ τύμβος· πᾶσα ἄρα περὶ τοῦ ὑποκειμένου
ζητήματος κρίσις εἶνε πρὸς τὸ παρὸν πρόωρος. Ἡ κυβέρνητις ἀρχομένου τοῦ
προσέχουσ ἔαρος θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον καὶ θὰ προβῇ εἰς τὴν κατὰ σει-
ρὰν ἐξερευνῆσιν πάντων τῶν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Κρόθιος ποταμοῦ πολυ-
πληθῶν τύμβων. Σημειῶ τελευτῶν ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε εὐρήματα ἀπετέθησαν
ἐν τῷ δημαρχείῳ τοῦ Corigliano.

Σ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΦΩΝΗ - ΛΑΛΙΑ - ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΛΑΡΥΓΞ

Ἡ χειρουργικὴ ἥτις κατὰ τὰ τελευταῖα καὶ τὰ ἔτη τοσαύτως ἐποιήσατο
προόδους καὶ κατώρθωσεν εἰς πλείους ὅσας περιπτώσεις πολλὰ παθήματα
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους νὰ μετριάζῃ καὶ ἐντελῶς νὰ θεραπεύῃ, χάρις εἰς τὴν
τολμηράν καὶ ἐπιδεξίαν ἐφαρμογῆν τῶν ἀρχῶν τῆς ἐπιστήμης κατὰ τὰς
διαφόρους περιπτώσεις, προσέθηκέν πρό οὐ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὰ ὄντως θαυ-
μάσια αὐτῆς ἔργα καὶ ἕτερον, τὸ ὅποσον ἠδύνατο εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους
νὰ καταταχθῇ μετὰ τῶν εὐφυῶν μυθολογημάτων· ἀντικαθιστᾷ δηλαδὴ
νῦν ὁ χειρουργὸς ἀπλούστατα καὶ ἄνευ μεγάλου κινδύνου διὰ τὸν πάσχοντα
τὸν ἀφαιρεθέντα ἀπ' αὐτοῦ, ἕνεκα παθήσεως λάρυγγα δι' ἑτέρου τεχνητοῦ
ἐκτελοῦντος σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν τὰς λειτουργίας τοῦ φυσικοῦ λάρυγγος,
ἐπιτρέποντος δηλαδὴ εἰς τὸν φέροντα αὐτόν οὐ μόνον φωνὰς νὰ ἐκβάλλῃ ἀλλὰ
καὶ νὰ ὁμιλῇ. Τὸ τοιοῦτο βεβαίως φαίνεται θαυμάσιον καὶ ὁμῶς ἡ ἀντικα-
τάστασις αὕτη καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ τεχνητοῦ λάρυγγος στηρίζεται ἐπὶ
ἀρχῶν τῆς ἀκουστικῆς καὶ ἐπὶ ἐρευνῶν γενομένων ὑπὸ νεωτέρων φυσικῶν.
Οὕτως ἡ μία ἐπιστήμη ἔρχεται εἰς ἐπικουρίαν τῆς ἑτέρας, οὐδεμία δ' ἐπι-
στήμη πρέπει νὰ περιφρονῇται ὑπὸ τοῦ ἀληθῶς ἐπιστήμονος ἀνδρός. Ἡ περι-
φρόνησις πρὸς τὰς ἐπιστήμας τὰς μὴ ἀναγομένας εἰς τὸν ἰδιαίτερον κύκλον
τῶν μελετῶν ἡμῶν, ἥτις ἀπαντᾷ δυστυχῶς οὐχὶ σπανίως παρ' ἡμῶν, εἶναι
ἀπώδειξις στενοκεφαλίας ἀξιοθρηνήτου κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν.

Ἐπειδὴ πάντες αἱ ἀναγνώσται ἡμῶν δὲν ἔχουσι πρόχειρον τὴν γνῶσιν